

[Freddy Madsen.]

samme indhold, men sådan at det måske var mere acceptabelt ude blandt jævne og almindelige mennesker. Det, der er sagen her, forekommer det mig, er, at ligesom man måtte tage forslaget om indefrysning af dyrtidsportionerne af bordet, fordi arbejdspladsernes folk reagerede med så stor styrke, har de demonstrationer, som blev gennemført forleden fra de uddannelsessøgendes side, også haft den virkning, at man ikke direkte tør gå til at gennemføre det lovforslag, som undervisningsministeren her har lagt frem. At demonstrationerne har haft deres virkning, og at man ikke, som det blev fastslået af hr. Anker Jørgensen og hr. Kjeld Olesen, kunne have undværet dem, tror jeg er en absolut kendsgerning.

Men jeg tror nu alligevel, at man skal overveje meget alvorligt, hvor langt man kan nå ad den vej, som man åbenbart har til hensigt at gå. Det er fantastisk, at man her kan stå — og det gælder ikke alene ordførerne for de to partier, men også fra anden side — og diskutere i alvor, hvordan der nu på dette område, hvor man må erkende at det faktisk drejer sig om at sikre en meget stor del af befolkningen en uddannelse også frem i tiden, en uddannelse, som er en nødvendig forudsætning for, at samfundet kan udvikle sig, hvordan man på dette område kan spare nogle få hundrede millioner kr. på samme tid, som de samme partier med rund hånd uddeler et par milliarder kr. til arbejdsgeberne, der sandt for dyden ikke har brug for dem, ja, hvoraf nogle oven i købet betakker sig for at få dem udbetalt.

Det, der er brug for, er ikke nedskæringer på uddannelsesstøtten, hvad enten man vil lave dem på den ene eller på den anden måde. Det, der er brug for, er, at der ydes simpel retfærdighed mod de unge og mod deres forældre, som står i en vanskelig situation, fordi man for længst har foretaget nedskæringer af uddannelsesstøtten.

Jeg har allerede påvist under finanslovdebatten, hvordan man endog har undgået at foretage bare en almindelig og rimelig dyrtidsregulering af uddannelsesstøtten, hvordan det, således som de uddannelsessøgende har påvist det, burde være således, at man allerede i indeværende år regulerede samtlige stipendier med 15 pct., og det ville

endda kun svare til de 90 mill. kr., der i dag er i uddannelsesreserven.

Forudsætningerne for at give denne støtte er så afgjort til stede. Spørgsmålet er så, hvordan man længere frem skal behandle hele spørgsmålet om uddannelsesstøtten, og det vil vi gerne vende tilbage til, specielt i en situation, hvor der måske foreligger et mere reelt grundlag at diskutere tingene på. Men jeg vil gerne på indeværende tidspunkt sige, at vi mener, det er rigtigst, at det er stipendier, der er det afgørende grundlag, for at sikre, at den sociale skævhed, der på nuværende tidspunkt findes i uddannelserne, rettes op og eventuelt på et eller andet tidspunkt bringes til ophør. Vi vender os under alle omstændigheder imod statsgaranterede lån, fordi vi ikke mener, at banker og sparekasser skal indblandes i hele denne situation, og i øvrigt vender vi os imod al den snak om, at samfundet ikke har råd. Til spørgsmålet om, at der findes vældig høje akademikerlønninger, og at det er urimeligt, at de, der har dem, skal lukrere på uddannelsesstøtte osv., vil jeg sige, at de problemer kan man alligevel ikke løse ad den vej. Det kræver i virkeligheden, at man gennemfører de forslag om en ændret skattepolitik, som vi har lagt frem. Det er ad den vej, de problemer skal angribes, og ikke på den anden måde. Men som sagt tror vi, at det helt afgørende for, at disse problemer løses på den rette måde, er, at de uddannelsessøgende fortsat vil være på vagt i denne sag og også parat til at gentage deres demonstrationer.

Vi ønsker under ingen omstændigheder, at forslagene skal sammenblandes på forskellig måde, som når fru Ritt Bjerregaard nu taler om, at man eventuelt kan foretage en sammenlægning af børnetilskud og af uddannelsesstøtte. Så er vi henne ad lidt af det, det drejer sig om, for hvad er det efter vores opfattelse, børnetilskuddene drejer sig om? Det er et regulært tilskud til familier med børn, som de får af hensyn til leveomkostningerne, af hensyn til, at børnene skal have mad, tøj, bolig osv., mens uddannelsesforløbet er noget helt andet, der må behandles selvstændigt. Vi advarer imod, at man ved på forskellige måder at finde frem til den slags ting skal forsøge at camouflere, at det, man i virkeligheden er i gang med